

BEWAAR HET PAND

Uitgave tot bevordering van de handhaving der oude Gereformeerde beginselen

verschijnt eens in de veertien dagen

Kommissie van redactie:

Ds. M. Baan, Zeist; Ds. G. Blom, Meerkerk; Ds. H. C. van der Ent, Katwijk aan Zee; Ds. R. Kok, Nijkerk; Ds. H. van Leeuwen, Urk; Ds. D. Slagboom, Dordrecht-Centrum; Ds. M. C. Tanis, Sliedrecht-Centrum; J. van Heteren, Sliedrecht-Centrum en Joh. van der Lee, Alphen aan den Rijn.

Redactie:

Ds. G. Blom, Prinses Marijkeweg 13, Meerkerk. Telefoon 01837-357

Administratie:

Joh. van der Lee, Kwartelstraat 74, Alphen aan den Rijn, tel. 01720-3814, postrekening 704350, t.n.v. de administrateur van „Bewaar het pand” te Alphen aan den Rijn.

Abonnementsprijs f 7,- per jaar.

Abonnementsprijs voor de Verenigde Staten en voor Canada 3 dollar per jaar.

Advertenties f 0,20 per m.m. Bij kontrakt korting.

MEDITATIE

GELOOFSOVERTUIGING

De Heere zal het voor mij voleinden; Uw goedertierenheid, Heere, is in eeuwigheid.
Ps. 138 : 8a

Van de trouw des Heeren spreekt en zingt een kind des Heeren. Die trouw blijkt telkens. Zij wordt gezien in alle levenssituaties. David had ook van doen met een trouwhoudend God. Hij wandelde in het midden van benauwdheden. Deze benauwdheden deden zijn vijanden hem aan. Moeilijk, zeer moeilijk had hij het. Aan zichzelf overgegeven zou hij zeker omkomen. Maar de Heere dacht aan hem. Hij gaf uitkomst. Toen David tot Hem riep, heeft de Heere hem verhoord. Hij heeft hem versterkt met kracht in zijn ziel. Hij maakte zijn hart „levend” naar Zijn woord.

~~Uitwendig zichtbaar deed de Heere twee~~ dingen. Zijn linkerhand strekte Hij, afwerend, uit tegen de toorn van Davids vijanden. Met Zijn rechterhand greep Hij Davids hand en leidde hem uit het midden, uit heel de wijde cirkel van de hem omringende benauwdheden. De Heere stelde hem in de ruimte. David scheen verloren, maar hij is gered. Gered door Jehova. Hij liet niet varen het werk van Zijn handen. De daden des Heeren grepen hem diep aan. Zij vervulden zijn ziel zó, dat hij de Heere ging loven met zijn gehele hart. In de tegenwoordigheid der goden moet en wil hij van de Heere zingen. Door de daden des Heeren werd ook het geloof versterkt. Het geloof in Gods trouw. Vandaar zijn geloofsbelijdenis: „De Heere zal het voor mij voleinden”.

Hij zal blijven staan op de plaats, waar de Heere hem gesteld heeft. Hij zal koning zijn en koning blijven. David denkt echter niet slechts aan zijn koningschap, maar ook aan zijn kindschap. Hij zal een kind van de Heere blijven. De Heere had naar Zijn welbehagen naar David omgezien. De Heere was in zijn leven gekomen. Hij had hem van dood levend gemaakt. Zijn heilswerk was de Heere in David begonnen. De Heere had David bedeeld met Zijn heilsgaven: geloof, hoop en liefde. Rijk waren de inlatingen des Heeren met David. Hij had hem verzorgd, geleid en bewaard. Telkens uit en door geholpen. Heilsworden had de Heere tot hem gesproken. Van Goddelijk onderwijs kon David getuigen. Overdenkend het genadewerk des Heeren kan hij van harte belijden: „De Heere zal het voor mij voleinden”.

Het aangevangen werk wordt voortgezet. Het wordt voltooid. De Heere is de Alpha en de Omega. Zijn werk bereikt het voorgestelde doel. Gods raadsplan wordt volvoerd. Ten spijt van satan en wereld. David zal leven, leven tot in eeuwigheid. Op het heilsbegin komt een Godverheerlijkend einde. Zo zal het ook zijn voor elk kind van God. Wanneer de Heere vandaag Zijn heilswerk aanvangt in de

zondaar, begint ook de strijd. De satan valt niet zijn eigen werk aan, maar kant zich steeds tegen het werk van God. De aanvechtingen van de boze kunnen fel en hevig zijn. Soms vreest men in de strijd te zullen omkomen. Ook kan de vraag leven: is het werk van de Heere wel in mijn leven? Heeft de Heere wel naar mij omgezien? Was Hij ook in mijn leven de Eerste? Tot roem van Gods genade laat de Heere Zich dan niet onbetuigd. Hij versterkt wat Hij gewrocht heeft en geeft licht over wat Hij in het leven gedaan heeft. Uw vragen naar Mij, o mens, is vrucht van Mijn vragen naar u. U hebt Mij verlaten met het vaste voornemen om nimmermeer tot Mij weder te keren. Nu is uw leven op Mij gericht. Nu kunt u zonder Mij niet meer leven. Het heimwee in uw hart naar Mij is Mijn werk. Ik ontdekte u aan uw Godsgemis. Ik bracht u in de schuld voor Mij. Ik leidde u tot het oprecht schuldbelijden. Ik wees u op Mijn Zoon, als het enige Zoenoffer. Door Mij bent u tot Hem geleid. Naar Mijn welbehagen liet Hij Zich met u in. Ik bracht u op de weg der zaligheid. Ik legde Mijn vreze in uw hart. Ik hielp u. Ik troostte u. Mijn Woord ben Ik aan u kwijt. Mijn oog is op u.

Wanneer de Heere zo komt tot het hart, wordt de geloofsovertuiging versterkt, dat de Heere geen half werk doet. Hij is geen God van ja en neen, maar de God van ja en amen. Hij zal Zijn verbond niet ontheiligen en hetgeen uit Zijn lippen is gegaan, zal Hij niet veranderen. Die rotsvaste overtuiging doet David verder belijden: „Uw goedertierenheid, Heere! is in eeuwigheid”.

Hier hebt u niet het belijden van een leerstellige waarheid, maar de blijde roemtaal des harten. De uiting van een innerlijk in zieleblijdschap doorleefd geloof. Zomin als God ooit spijt krijgt van Zijn verkiezing, zomin krijgt Hij ooit spijt van de eens bewezen genade. Zou Hij Zich aan Zijn werk onttrekken, of Zijn aangevangen werk vernietigen, Hij zou ophouden God te zijn. En dat kan niet, want Zijn goedertierenheid is eeuwig. De Heere was goed. Hij is goed. Hij blijft goed. Zijn goedertierenheid neemt geen einde. Gods liefde is eeuwige liefde. Dit is ook de enige grond, waarop een kind van God zijn hoop kan en mag vestigen. Rotsvast staat daar God, staat daar Zijn goedertierenheid, boven al het vergankelijke, boven alles wat teleurstelt in dit leven. Wat ook in het stervensuur moge wegvallen, Gods goedertierenheid blijft. De goedertierenheid geopenbaard in Christus. Dit is ook de steun in het strijdperk van het leven. In uren van zielsverzoeking en van strijd. Die goedertierenheid vernedert ons voor de Heere, verbindt ons aan de Heere en

VAN DE ADMINISTRATIE

Vooreerst een mededeling over mijn adreswijziging. Vanaf 23 september is mijn adres *niet meer* Van Eeghenstraat 14, maar Kwartelstraat 74, Alphen a/d Rijn. Telefoonno. blijft ongewijzigd, n.l. 01720-3814, alsook het gironummer 704350. Mag ik bij deze al onze abonnees verzoeken hiervan goede nota te nemen? Nog steeds hebben niet allen de 5de jaargang betaald. Mijn verzoek is aan hen, die nog niet betaalden: stel het niet langer uit, maar gireer direkt. Mijn plan is om na 15 oktober a.s. een herinneringskaart te zenden aan de adressen, die steeds nog verzuimden te betalen. Vanzelfsprekend brengt dat voor hen extra kosten mede (drukkosten en porto's), maar ook voor ons veel onnodig werk. Laat nu eens niemand achterblijven. We mochten weer zeven nieuwe abonnees noteren, terwijl wij f 82,50 extra ontvingen, w.o. 2 x f 10,- via J. van Heteren. Ook namen wij kennis van het bijschrift: „Ik hoop, dat „Bewaar het Pand” wekelijks kan gaan verschijnen”, van verschillende die ons een extra gift toezonden. Wel een bewijs, dat ons blad gewaardeerd wordt. Laten wij gemeenschappelijk het goede blijven zoeken, en wij zien er naar uit, dat velen het goede voorbeeld mogen navolgen van één onzer abonnees, die ons berichtte: Een nieuwe klant voor Bewaar het Pand.

Ons gironummer is 704350 t.n.v. Adm. „Bewaar het Pand”, Kwartelstraat 74, Alphen a/d Rijn.

v.d.L.

Naschrift van de redactie,

Uit het bericht van de Administratie blijkt, dat velen het abonnementsgeld voor de lopende jaargang nog niet hebben betaald. De nalatigen — mag ik hen even zo noemen? — bezorgen de Administratie veel extra werk en ons blad of hunzelf onnodig kosten. Daar is niemand bij gebaat. Mag ik, evenals de Administratie, vriendelijk vragen *spoedig* tot betaling over te gaan? U kunt daarbij gebruik maken van de girokaart, die indertijd bij het blad werd ingesloten, of, zo u die niet (meer) hebt, van een girokaart, verkrijgbaar op het postkantoor, waarop men zelf het gironummer en het adres van de Administratie en natuurlijk ook het bedrag invult. Het postkantoor is altijd bereid uw geld in ontvangst te nemen. Houders van een eigen rekening kunnen gemakkelijk even gireren. Het is dus een vriendelijk verzoek om de Administratie in deze ter wille te zijn. Er wordt veel arbeid uit liefde verricht. Velen geven spontaan financiële steun. Daarbij zijn de abonnementsgelden nodig om steeds weer tot een sluitende exploitatie te komen. Voor aller medewerking zijn we dankbaar.

Ds. G. Blom

doet ons roemen in en getuigen van de Heere. Op de goedertierenheid des Heeren gaan we ook hopen. Zonder die goedertierenheid kunnen we niet leven, niet door het leven gaan.

Goedertieren Vader,
Milde Zegenader,
Stel Uw vriend'lijk hart
Op Wiens gunst wij hopen,
Eeuwig voor ons open.

De grote vraag is nu voor u en mij: is het werk van de Heere in ons leven? Van nature ontbreekt dat werk. In ons werkt niet de genade, maar de zonde, de ongerechtigheid. Het soevereine werk des Heeren mag begeerd worden. De Heere zegt het: „al wat u ontbreekt, schenk Ik zo gij het smeekt, mild en overvloedig”. Is Hij het goede werk in ons begonnen, laat dan steeds de verwachting zijn van Zijn goedertierenheid. In uw verwachting zult u niet beschaamd worden, want Zijn goedertierenheid is in der eeuwigheid en Zijn getrouwheid van geslacht tot geslacht. Zijn verbondswoord geldt ook u: „Bergen zullen wijken en heuvelen wankelen; maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken en het verbond Mijs vredes zal niet wankelen, zegt de Heere, Uw Ontfermer”.

S.

M. C. Tanis

Toen zij bemerkten, dat zij zich zo dicht bij de stad IJdelheid bevonden, overlegden zij hoe zij er op de beste wijze zouden doorkomen. De één zei dit en de ander wat anders. Maar zij waren allen in verband met de gevoerde gesprekken dienaangaande overtuigd van de ernst van de zaak.

Eindelijk sprak Stoutmoedig: „Ik ben, gelijk gij begrijpen zult, meermalen de gids van pelgrims door deze stad geweest. En zo ben ik daar bekend met een zekere Mnason, geboortig uit Cyprus, een oud discipel, in wiens huis wij gastvrij ontvangen zullen worden. Als gij het goed vindt, zullen wij daar onze intrek nemen”.

Allen keurden dit plan goed. Tegen de avond bereikten zij het gedeelte der voorstad waar Mnason woonde, maar Stoutmoedig wist de weg naar het huis van de oude man. Zodra zij voor zijn deur stonden, klopte hij aan, en toen de oude man zijn stem had gehoord, deed hij terstond de deur open en nodigde hen binnen te komen. „Wel”, zeide Mnason, „van waar zijt gij heden gekomen?” Toen zij antwoordden dat zij van hun vriend Gajus kwamen, sprak hij: „Nu, dan hebt gij een heel eind afgelegd, gij zult wel vermoeid zijn. Komt dus binnen en zet u neder”.

Stoutmoedig: „Wel mijn vrienden, weet goedsmoeds. Ik geloof, dat wij onze vriend hier van harte welkom zijn”.

„Ja”, zei Mnason, „ik heet u hartelijk welkom, en als gij iets nodig hebt, zegt het vrij uit. Wij zullen doen wat wij kunnen om het u geriefelijk te maken”.

Eerlijk: „Wat wij het meest behoefden was een goede rustplaats en goed gezelschap, en ik geloof dat wij die beiden nu hebben”.

Mnason: „Nu, de rustplaats ziet gij, wat het gezelschap betreft, dat zult gij nog moeten ondervinden”.

„Wel”, zeide Stoutmoedig, „zoudt gij zo vriendelijk willen zijn ons te zeggen waar de pelgrims mogen vernachten?”

„Zeker”, hernam Mnason. En nu liet hij hun de slaapvertrekken zien, en nadat zij zich verfrist hadden, bracht hij hen in de grote eetzaal van het huis, waar zij het avondeten zouden gebruiken, alvorens zich ter ruste te begeven. Toen zij zich genoegzaam verkwikt hadden, vroeg Eerlijk de gastheer of er nog meer gelovigen in de stad waren.

Mnason: „Wij kennen er enigen, maar het is slechts een klein getal, vergeleken met de tegenstanders”.

Eerlijk: „Zouden wij niet enkelen van hen kunnen ontmoeten? Het ontmoeten van medereizigers op de pelgrimsweg is voor de pelgrims wat het zien van maan en sterren voor de zeeman is”.

Nu klopte Mnason met de voet op de grond en zijn dochter Genade kwam binnen, tot wie hij zeide: „Genade, ga eens even zeggen bij onze vrienden Ingetogen, Heiligman, Vromevriend, Leugenhater en Boetvaardigheid, dat ik enige vrienden in mijn huis heb, die wel gaarne met hen kennis zouden maken”.

Genade ging zich terstond kwijten van haar taak en weldra waren allen gekomen en na de gewone begroetingen namen zij plaats aan de dis.

Nu nam Mnason het woord en zeide: „Mijn vrienden, gelijk gij ziet, heeft een gezelschap reizigers bij mij zijn intrek genomen. Zij hebben een verre reis gemaakt en zijn op weg naar de berg Sion. Maar wie denkt gij wel, dat deze is?” vroeg hij met de vinger naar Christinne wijzende. „Niemand anders dan Christinne, de vrouw van de Pelgrim, die beroemde pelgrim, die in deze zelfde stad met zijn broeder Getrouw zo schandelijk bejegend is”. Zij stonden allen verbaasd, zeggende: „Weinig hadden wij vermoed toen Genade ons kwam roepen, dat wij Christinne hier zouden aantreffen; dat is wel een zeer aangename verrassing”. Daarop vroegen zij naar haar welstand en of deze jonge mannen haar zonen waren. En toen zij hier een bevestigend antwoord op gaf, zeiden zij: „De Koning, die

gij liefhebt en dient, make u als uw vader en brenge u eenmaal daar, waar hij thans eeuwig vrede mag genieten!”

Nu vroeg Eerlijk aan Ingetogen hoe het tegenwoordig in hun stad IJdelheid ging.

Ingetogen: „Gij kunt nagaan dat het hier in kermistijd een vreselijke drukte is. Het kost ons dan zelfs grote moeite om rust en vrede des gemoeds te smaken. Wie in zulk een plaats leeft gelijk deze en in een omgeving als de onze, moet wel zonder ophouden biddende en wakende zijn, want wij zijn steeds in gevaar”

Eerlijk: „En hoe zijn uw burens jegens u gezind?”

Ingetogen: „Zij zijn heel wat bedaarder dan vroeger. Gij weet welk een lot de Pelgrim en Getrouw hier hebben ondergaan, maar in de laatste tijd heerst hier toch een gematigde geest. Ik houd het er voor, dat het vergoten bloed van Getrouw hun als een last op het geweten drukt, want sedert zij hem verbrand hebben, schijnen zij beschaamd te zijn en veroordelen niemand meer om zulk een wrede lot te ondergaan. In die dagen durfden wij ons niet openlijk op straat vertonen, maar nu kunnen wij dit ongehinderd doen. Toen was een belijder van de Waarheid overal gehaat, maar nu is in sommige wijken van de stad de godsdienst zelfs in ere gekomen”.

Uit de gesprekken, die gevoerd werden in het huis van Mnason, hebben wij het mogen beluisteren dat de nagedachtenis des rechtvaardigen tot zegening is. In de stad IJdelheid leeft het getuigenis, dat de Pelgrim en Getrouw mochten geven van de Waarheid, nog in vele harten voort. Getrouw heeft het zelfs met zijn bloed mogen bezegelen dat de Heere het waardig is gediend en gevreesd te worden naar de regel van Zijn dierbaar Woord. Door de Geest der waarheid, Die van de Vader uitgaat, hebben zij van de Heere Jezus getuigd. Tegenover de leugen van de stad der ijdelheid hebben zij het met woord en daad betuigd, dat de Christus is de Weg, de Waarheid en het Leven. Deze krachtige prediking kwam de

Heere tot zegen te stellen in het hart van goddeloze zondaren. Zegeningen waren ook naar Gods belofte op het hoofd van deze rechtvaardigen. Gesterkt werden zij door blijken en bewijzen van des Heeren gunst en goedkeuring.

Maar het geweld deze predikers aangedaan, bedekte de mond der goddelozen. In de eerste plaats werden zij er door veroordeeld in het geweten. De sprake van het kwaad, dat zij de prediking van het Woord hadden aangedaan, was niet tot zwijgen te brengen. En in de grote dag des gerichtss zullen zij verstommen onder de majesteit van Gods heerlijkheid en rechtvaardigheid, die werd geschonden. De naam der goddelozen zal vergaan, zal verrotten, zodat de stank der ongerechtigheid eeuwig tegen hen zal getuigen.

De vijanden kunnen het niet dulden, dat de verheerlijking van Jezus Christus in gedachtenis gehouden wordt door de rechtvaardigen. Door het geloof in Hem zijn zij rechtvaardigen geworden. Hij toch is opgewekt om onze rechtvaardigmaking. Hij heeft de vloek der wet gedragen en het recht der wet vervuld. En uit kracht daarvan komt Hij door Zijn Geest Zijn wet te schrijven in zondarsharten. De wet der liefde, zodat door het Goddelijk schrijven Zijn liefde wordt uitgestort in het hart. En uit kracht daarvan haten de rechtvaardigen de zonde en hebben zij de Heere lief in Zijn heiligheid, om, was het mogelijk, heilig voor Hem te leven. Hartelijk wordt het door de rechtvaardigen beweend, dat zij zwaar en menigmaal tegen de Heere kwamen te zondigen. Bekennen dat zij Zijn toorn en gramschap dubbel waardig zijn. Het is niet de aard van dat rechtvaardig zijn te roemen in deugd of plicht van de mens. Dat volk wil niet zalig worden met krenking van Gods recht, maar alleen door de verheerlijking van dat recht in Jezus Christus. En daar Hij opgewekt is om onze rechtvaardigmaking, krijgen zij het in het geloof te verstaan, in Hem rechtvaardig te zijn voor God. De Vader heeft Zijn of-

ferande aangenomen door Hem te stellen in de staat der verheerlijking. Het moet ons duidelijk zijn dat het rechtvaardig zijn voor God in staat en stand, een veelomvattende betekenis heeft. Maar in al die schakeringen leeft het hart vanuit de innerlijke geloofsgemeenschap met Christus. De inlijving in Hem, Die het hart verkreeg door het deelachtig worden van het wezen des geloofs, want dat is een gave Gods. In het wonder van dat rechtvaardig zijn, wordt de Heere eeuwig verheerlijkt.

Nijkerk

R. Kok

HET LIED IN DE EREDIENST

In ons vorige nummer werd al aangekondigd de verschijning in brochure-vorm van de artikelen, die Ds. M. C. Tanis over bovengenoemd onderwerp in ons blad schreef.

Ds. Tanis heeft de artikelen inmiddels nagezien en voor vermenigvuldiging gereed gemaakt. Zeer binnenkort zal de brochure verkrijgbaar zijn.

Het gaat hier over een belangrijke zaak. De desbetreffende deputaten hebben een rapport uitgebracht en aan de kerkeraden toegezonden. Zij vragen vóór 15 november a.s. hun bevindingen en opmerkingen. Het is gewenst, dat de kerkeraden van deze gelegenheid gebruik maken. De brochure van Ds. Tanis geeft goede voorlichting en daarom is het van betekenis, dat de kerkeraden daarvan kennis nemen. Verschillende kerkeraden hebben inmiddels al enige exemplaren besteld.

Het is gebleken, dat er buiten de kerkeraden velen zijn, aan wie deze zaak ter harte gaat. Ook voor hen is deze brochure van belang.

Men kan de brochure bij mij bestellen door storting van de kosten — f 1,60 per exemplaar — op mijn postrekening no. 652422. Na de overschrijving wordt het bestelde aantal zo spoedig mogelijk franko toegezonden.

Ds. G. Blom, Meerkerk

Naar de Katechisatie

82.

DE NAAM CHRISTUS (4)

Melchizedek

Christus is geen Hogepriester naar de ordening van Aäron, want Hij was niet uit de stam van Levi, waaruit de priesters waren, maar Hij was uit de stam van Juda, de koningsstam.

We hebben in onze vorige les besproken, dat het Levitische priesterschap een tijdelijke vervanging was, omdat Christus nog niet in het vlees gekomen was. Het schaduwde wel Christus' rijk af. Maar het was een vergankelijk priesterschap, dat voortgezet werd door opvolging van vader op zoon.

Christus is Hogepriester naar de ordening van Melchizedek. Daarin komt Zijn eeuwig priesterschap uit, maar ook eraan verbonden Zijn eeuwig Koningschap. Want Melchizedek was priester en tegelijk koning van Salem, later Jeruzalem genoemd.

Wie was deze Melchizedek?

We lezen van hem bij zijn ontmoeting met Abraham na het verslaan van de vier koningen, beschreven in Genesis 14.

De koning van Sodom toog uit Abraham tegemoet. Bij deze gelegenheid bracht Melchizedek, koning van Salem, brood en wijn voort en zegende Abraham. „En hij was een priester van de allerhoogste God”, zo lezen we in vers 18.

In de Hebreënbrieff lezen we nader van Melchizedek. Zeer opmerkelijk staat in Hebr. 7 : 3 dat hij was „zonder vader, zonder moeder, zonder geslachtsrekening, noch beginsel der dagen, noch einde des levens hebbende”. Dit zou ons tot de vraag kunnen brengen: was deze Melchizedek dan wel een gewoon mens? We moeten echter de betekenis en bedoeling van deze tekst verklaren in het licht van Melchizedeks priesterschap. Want dit priesterschap was geen priesterschap voor opvolging. „Zonder vader en moeder” wil zeggen, dat

zijn voorgeslacht en nageslacht geen priesterlijke bediening had. Het priesterschap van Melchizedek was een zgn. „éénmalig” priesterschap. Daarop wijzen de verdere uitdrukkingen in Hebr. 7 : 3. Zijn priesterschap beeldde af een eeuwig priesterschap, dat verbonden was aan Melchizedeks koningschap. Priester en koning dus tegelijk. We weten, dat deze onder Israël gescheiden waren. Een koning mocht geen priesterdienst verrichten. Daarom werd koning Uzzia zo zwaar gestraft met melaatsheid, nadat hij in de tempel des Heeren reukwerk offerde op het reukaltaar (2 Kron. 26).

Hoe moeten we nu Melchizedeks priesterschap verklaren?

Allereerst dient opgemerkt, dat deze priester-koning buiten de bijzondere openbaring stond, zoals de Heere die aan Abraham en Israël gegeven had, de openbaring Gods in Christus, boven dus de algemene openbaring Gods in de natuur.

Dat hij een priester des allerhoogsten Gods was en een koning der gerechtigheid (want dit is de betekenis van de naam Melchizedek) wijst erop en verklaart, dat hij een persoon was uit die algemene openbaring, maar dan zó, dat hij toch zijn priesterlijk koningschap op bijzondere wijze, rechtstreeks van God had gekregen. Dit ligt ook opgesloten in Hebr. 7 : 3. Als „koning der gerechtigheid” regeerde hij temidden van de goddeloze Kanaänieten en wel als een rechtvaardig, vreedzaam koning. Dit blijkt ook bij Abrahams ontmoeting. Hij stond tegenover Abraham niet als een vijand of als een vreemde indringer, maar als één, die dezelfde God vereerde. Hij zegende Abraham. Ja, Abraham erkende hem zelfs als zijn meerdere, want hij gaf hem de tienden. Zie ook Hebreë 7.

Hierin treedt een zeer schone gedachte naar voren, welke ook Hebreë 7 beschrijft.

Abraham gaf aan Melchizedek de tienden.

In Abraham lag reeds het Levitisch priesterschap begrepen. En nu buigt hier als het ware het Levitisch priesterschap vóór het priesterschap van Melchizedek, het meerdere, afbeeldend het eeuwige priesterschap van Christus!

In Melchizedek zien we een ambtsdrager, die nog de vreze van de Naam des Heeren heeft bewaard, niettegenstaande hij stond buiten de bijzondere openbaring. Zijn priesterlijk koningschap was als het ware nog een naglimp van het oorspronkelijke priesterschap en koningschap van Adam. Vandaar dat Christus Hogepriester was „naar de ordening van Melchizedek”. Dit heeft ook David mogen verstaan, zoals blijkt uit Psalm 110.

En nu zegt de apostel in Hebr. 7: „Maar Deze (Christus) omdat Hij in der eeuwigheid blijft, heeft een onvergankelijk priesterschap; waarom Hij ook volkomenlijk kan zalig maken degenen, die door Hem tot God gaan, alzo Hij altijd leeft om voor hen te bidden”.

Hebt u ook voor deze algenoegzame Hogepriester en Koning leren buigen? Hem de tienden gegeven?

Annas en Kajafas weigerden dit, want zij erkenden Christus als zodanig niet in hun vijandschap en eigengerechtigheid. Zij hebben Hem uitgeworpen! O, dit doen wij allen van nature. Wij willen behouden worden door onze eigenwillige godsdienst en eigengerechtigheid. Ach, leerden we dit inzien om nog als een arm, schuldig, doemwaardig zondaar gezaligd te worden. Zo zal ook die enige en eeuwige Priester-Koning ons noodzakelijk, beminnelijk en gepast worden. Buiten Hem is er geen zaligheid en vrede, maar een eeuwig zielsverderf. De eeuwigheid wenkt. O, bedenk nog wat tot uw vrede is dienende eer het voor eeuwig te laat is.

Jonge mensen kunnen ook sterven. Op zeer droeve wijze is dit weer hier in Urk gebleken. Dinsdagmorgen 15 september om 7.30 uur moesten we de ontzettende tijding brengen aan ouders uit onze gemeente, dat hun jongen van 22 jaar de afgelopen nacht de dood in de golven heeft moeten vinden, doordat de sleepboot, waarop hij schipper was, kapseide. Ontroerende roepstem! Daarom: „Gedenk aan uw Schepper in de dagen uwer jongelingschap, eer dat de kwade dagen komen”. O, haast u om uws levens wil!

Urk

v.L.

Woord van God een zodanige uitleg dat men er alle kanten mee uit kan. Dan spreekt men nog wel *over* het Woord, maar men stelt zichzelf in zijn kritisch denken *boven* het Woord! Dan is uiteindelijk God niet meer aan het woord, maar dan is de mens, die zijn eigen weg uitstippelt, die zijn eigen visie gestalte geeft, aan het woord.

Waar wij dan uitkomen laat onze tijd op schrikbarende wijze zien.

Het „Mene! Mene! Tekel Upharsin!” schrijft een onzichtbare vinger af op de wanden van ons volksleven, en van ons kerkelijk leven, maar... 't Woord van de Prediker wordt ook in onze tijd bevestigd: „Men maakt maaltijden om te lachen, en de wijn verheugt de levenden, en het geld verantwoordt alles”. Pred. 10 : 19. Zou 't niet onnuttig zijn — dacht ik — het verband van dit woord eens na te lezen? Wij lezen in dat verband: „Wee u land! welks koning een kind is, en welks vorsten in de morgenstond eten! Welgelukzalig zijt gij land! welks koning een zoon der edelen is, en welks vorsten ter rechter tijd eten, tot sterkte en niet tot drinkerij. Door grote luiheid verzwakt het gebint, en door slapheid der handen wordt het huis doorlekkende”.

Vooraf dat laatste is hier van grote betekenis. Slapheid der handen in het tolereren van alles wat van God en Zijn Woord afwijkt. Slapheid der handen in het toegeven van allerlei normen, die de mens en niet God aan het burgerlijke en het kerkelijke leven stelt, in de ontkrachting van het gezag, in de kritiek op Gods Woord en het belijden van de kerk, maakt het huis lekkende! Dan is het begin misschien maar een enkele druppel maar 't wordt ten slotte een volle stroom! Het gebinte verrot en het huis valt ineen!

Laten wij in onze vreselijke tijd dan onze roeping verstaan, al zijn wij dan klein in getal, al hebben wij de grote massa dan niet mee, maar „richt weder op de trage handen, en de slappe knieën, en maakt rechte paden voor uwe voeten, opdat hetgeen kreupel is, niet verdraaid worde, maar dat het veel meer **ge-nezen worde**”.

M. Baan.

ATTENTIE

NORMAAL - ABNORMAAL

Op allerlei terreinen van het leven gebeuren er thans vreemde dingen. Zó vreemd zelfs, dat de uitdrukking wel wordt gehoord: „maar dat is niet normaal meer”.

Niet normaal meer: de dwaze klederdracht van vrouwen en meisjes; de langharig en niet werkende, maar wel „op de Dam” slapende jeugd; de orderverstoorders, brandstichters en stenenwerpers; de vrije sexuiting en pornografie verspreiding; de studentenrellen, van niet studerende en toch door het rijk ondersteunde studenten; het charteren zelfs van kerken en leslokalen voor z.g.n. vrije meningsuiting...

Niet normaal meer: de ontheiliging van de meest heilige dingen; het roekeloos omspringen met het heilig Woord van God, tot zelfs op de toneelvloeren toe; de ontheiliging van de sacramenten; open avondmaalstafels voor heel het gezin, en voor ieder die maar wil; avondmaal vieren niet alleen in een ongepaste kledij, maar zelfs zonder enige kleding, zo werd in Amerika het avondmaal bediend aan een echtpaar, dat zich eerst geheel had ontkleed... naakt aan de avondmaalstafel, maar toch werd het brood en de wijn uitgereikt...

Niet normaal meer: de vrijheid die al meer wordt getolereerd in de kerken; de miskenning van het gezag, het spotten met het ambt, en met de ambtsdragers, de overdreven aksentuering van de z.g.n. „zielszorg” voor de jeugd en de eenzijdige aksentuering van de tweede tafel der wet, zonder voldoende aandacht te schenken aan de eerste tafel der wet...

Wij zouden zo voort kunnen gaan. De ver-

warring neemt meer en meer toe, niet alleen in de wereld maar ook in de kerk. Zó ver is het zelfs gekomen, dat men het onderscheid niet meer kent tussen: normaal en abnormaal!

Laatst werd in verband met de ongeregelheden op „de Dam” een interview afgenomen aan verschillende voorbijgangers, die de vraag moesten beantwoorden: wat is normaal en wat is abnormaal?

Ontstellend was de beantwoording, die schier door allen werd gegeven.

De één sprak in de zin van: hier valt geen vaste lijn te trekken, wat vandaag normaal is, is morgen abnormaal!

De ander sprak in de zin van: dat moet ieder voor zichzelf maar uitmaken, het normale en het abnormale moet zich aanpassen aan de ontwikkelingen die er zijn in het volksleven! Alles bleef hangen in het vage, in het algemeen denken van de mens. De vaste lijn tussen het normale en het abnormale werd niet ontdekt.

Zou hier niet een van de grote oorzaken liggen van de grote verwarring in onze tijd? Men weet het niet meer, men ziet het niet meer, omdat men de vaste lijnen van het Woord van God terzijde heeft gesteld. Zij hebben Mijn Woord verworpen — zegt de Heere — wat wijsheid zouden zij hebben?

Dan wordt al onze menselijke wijsheid dwaasheid, en graven wij zelf het graf van onze samenleving in de wereld en in de kerk!

De normen voor heel het leven heeft de Heere in Zijn Woord gegeven.

Dat Woord moet richtsnoer zijn voor het burgerlijke, en voor het kerkelijke leven, als ook voor ons persoonlijk leven.

Helaas staat onze tijd in het teken van het loslaten, of van het losweken van het Woord van God. Men aanvaardt het Woord van God of helemaal niet meer, of men geeft aan het

NIEUWE INZICHTEN

6

Dr. Lever ontkent dus pertinent de schepping zoals de Bijbel ons die leert, dat God de Heere op Zijn machtwoord door een aparte ingrijpende daad alles in het aanzijn heeft geroepen. Hij ontkent ook de schepping van de mens in de zin als de Bijbel er van spreekt. De mens is ook in de weg van evolutie ontstaan en zijn verre voorouders hebben enkele miljoenen jaren geleden geslingerd van boom tot boom.

Hij ontkent ook het feit van de zondeval in het paradijs. Hij zegt hiervan in zijn boek het volgende: wij hebben lang gemeend dat wij ook dit verhaal (paradijsverhaal) slechts als zuiver beperkt historisch gebeuren moesten zien, dat zich ergens op aarde in een klein paradijs in lang vervlogen tijden heeft afgespeeld. Wij dachten dat het hier ging om een beschrijving van een vreselijk gebeuren dat slechts twee mensen, onze eerste voorouders, hebben meegemaakt. Slechts door banden van erfelijkheid zouden wij verbonden zijn met deze vroege historie vlak na de schepping en daar nog steeds de gevolgen van ondervinden. Nu zijn er allerlei argumenten die er op wijzen dat deze interpretatie van het verhaal onjuist is (blz. 27).

Even verder: de enige konklusie waartoe wij kunnen komen is dat het dus heel duidelijk in deze hoofdstukken helemaal niet gaat om de weergave van speciale toen en daar plaats gevonden hebbende gebeurtenissen. Het gaat in het paradijsverhaal om de essentie, om de diepste problemen van ieder mens, van alle mensen, vanaf de eerste mensen. *Altijd, sinds het eerste begin, heeft de mens tegenover God in de spanning van goed en kwaad gestaan en heeft het kwaad zijn leven aangetast* (blz. 28, onderstreping van mij, T.).

In een ander verband zegt hij: ten aanzien van het christelijk geloof baseer ik mij, eenvoudig,

op de meest centrale thema's, namelijk dat God de Schepper is van deze gehele werkelijkheid (bedoeld is dan natuurlijk, dat God is de Schepper in de weg van evolutie, T.), dat *de mensheid vanaf de eerste mensen geïnfecteerd is met het kwaad* (onderstreping van mij, T.) en dat in Christus, in wie God Zichzelf heeft geopenbaard, de weg naar de Schepper en naar de vrede op aarde gevonden kan worden (blz. 45).

Nog een citaat: uit de miljarden jaren geduurd hebbende wording is dus uiteindelijk een fantastisch wezen geboren waardoor deze aardse werkelijkheid open voor God is komen te staan. Op deze openbarende ontmoeting met God liep dus de evolutie uit. De mens had in dit besef zijn taak moeten volvoeren. *Reeds vanaf de eerste mensen is dit niet geschied* (onderstreping van mij, T.). De mens heeft zijn vrijheid bij de beheersing veelal fout benut (blz. 50, 51).

Ik vind dit boek van Dr. Lever een hoogst gevaarlijk boek. Hij zegt ergens: ik zou de sleutelvraag willen stellen of het nu, gezien de diepe zin van het betreffende bijbelgedeelte (nl. dat over de schepping, T.) wel zo veel uitmaakt of wij ons moeten voorstellen dat God de mens boeteerde uit stof, of dat Hij hem liet voortkomen uit de hoogste levende organismen. Ik persoonlijk vind dit laatste eigenlijk veel mooier (blz. 44).

Ik herhaal nog weer, dat ik dit boek een uitermate gevaarlijk boek vind. Het gaat lijnrecht in tegen wat Gods Woord ons voorhoudt. We hebben hier toch wel een heel duidelijk voorbeeld van het „de wetenschap-laten-heersen-over-de-Bijbel”. Hier wordt de Bijbel gelezen door de bril van „de” wetenschap. En dat is een doodsvaarlijk spel. Wat wel blijkt uit wat Dr. Lever zoal belooft op te scheppen. Hier wordt op alle mogelijke manier getornd aan de eenvoudige waarheid van Gods Woord. Ik weet zeer wel dat er heel wat problemen liggen, die wij moeilijk of helemaal niet kunnen oplossen; dat er heel wat vragen zijn, die we nauwelijks of in het geheel niet kunnen beantwoorden. Maar is dat zo erg? Laten we toch de Bijbel blijven lezen in zijn eigen licht. De Heilige Schrift is haar eigen uitlegster.

Wie de zondeval ontkent heeft daarmee tegelijkertijd het Borgwerk van Christus de doodsteek gegeven. Men moge dit ontkennen, niettemin is dit waar. Wie de eerste bladzijden uit de Bijbel scheurt (en dat doet men als wat daar gezegd wordt niets is dan een leermodel), heeft in feite heel de Bijbel verminkt. Als de mens *niet is geschapen* (niet door evolutie, maar door een rechtstreekse daad van God) naar Gods beeld en Zijn gelijkenis en niet na eerst goed geweest te zijn in de zonde is gevallen, wat blijft er dan over van Gods opzoekende genade in Christus? Wie kan dan bv. de Romeinenbrief nog goed lezen? Er ware heel wat meer van te zeggen, maar ik laat het hierbij. Een treurige zaak, dat de kerk van binnenuit zo aangevallen wordt. T.

Voor de jeugd

Beste jongelui!

Aan al hetgeen reeds geschreven is over de wedergeboorte zou natuurlijk nog het nodige toegevoegd kunnen worden. De laatste keer hebben we jullie laten horen dat er verschillende namen voor zijn en dat ook verschillende kenmerken voor het nieuwe leven kunnen worden opgegeven. Aan die kenmerken moeten jullie natuurlijk jezelf toetsen. Je moet je afvragen: Ken ik daar nu ook wat van? Van dat nieuwe leven, van die haat tegen de zonde en van het strijden daartegen? Ken ik er ook iets van, van dat hartelijke bidden, dat bidden zonder ophouden? Van dat bidden zoals de bijbelheiligen dat deden? Gevoel ik daar ook een verwantschap mee? Deze en meer dergelijke vragen zijn zeer belangrijk. Die moet je maar niet als „lastig” zoeken te ontlopen. Want dit kun je alleen maar doen tot je eigen schade. Zal het wel met je zijn, dan moet daar toch iets van gekend worden. N.l. van dat door de Heilige Geest geleid worden. „Want zovelen als er

door de Geest Gods geleid worden, die zijn kinderen Gods”. Dat houdt dus in: Als ik door de Geest Gods niet geleid word, dan ben ik geen kind van God. Dan leef ik nog in mijn natuurstaat. Dan ben ik nog onbekeerd. En het is wel heel erg om het te zeggen, maar de waarheid gebiedt dit toch: Dan ben ik nog een kind van de boze. Dan geldt van mij nog wat Jezus eens tegen die farizeërs zeide: Gij zijt uit uw vader de duivel. En die is een leugenaar en een mensenmoordenaar van den beginne. Als je nu eerlijk zeggen moet, dat dit nog je deel is, o heb er dan toch geen rust bij in je jonge leven. Maar zoek de Heere terwijl Hij te vinden is. Roep Hem aan terwijl Hij nabij is. De jonge jaren zijn daarvoor altijd nog de beste. Daarom zegt de Heere ook in Zijn Woord: Gedenk aan uw Schepper in de dagen van uw jongelingschap, eer de kwade dagen komen en de jaren naderen, van dewelke men zeggen zal: Ik heb geen lust in dezelve. Pred. 12 : 1.

De Heere vraagt op deze wijze naar je, in je jeugd. Want dan zijn de gedachten nog het meest helder en fris. Dan zijn de krachten nog het sterkst. Dan heb je het leven nog voor je. En de Heere wil dat je het in Zijn dienst besteden zult.

De wereld vraagt ook naar de jeugd. Maar God doet het ook.

Ik ontmoette eens een oude vrouw die zeide: De wereld trekt mij niet meer, dominee. Die heb ik een afscheidsbrief gegeven. Ik gaf haar ten antwoord: Mevrouw, dat geloof ik gaarne, want de wereld heeft u ook al lang afgedankt. En dan is het echt niet zulk een opgave, om naar het schijnt, de wereld ook af te danken. Alhoewel ook oude mensen, die dan schijnbaar het in de wereld niet meer zoeken, toch in hun hart altijd nog aan de wereld blijven vasthouden.

Maar, ik hoop beste vrienden, dat jullie in je jonge jaren de wereld de rug zullen mogen toekeren en de Heere zullen zoeken. Want voor zoekers staan er altijd nog vele beloften in de Bijbel. We hebben dit al meer gezegd, maar het lijkt mij niet overbodig, daar zo van tijd tot tijd de aandacht weer eens op te vestigen.

„Wie zoekt, die vindt. Wie bidt, die ontvangt. En wie klopt, die zal opengedaan worden”.

Zoals we boven reeds schreven, kan aan al hetgeen reeds naar voren gebracht is over de wedergeboorte, natuurlijk nog het een en ander worden toegevoegd. We zouden het ook zo kunnen zeggen: Iemand die wedergeboren is, heeft ook geloof, hoop en liefde. Wanneer het zo gesteld wordt, dan ga je de zaak weer van een andere kant benaderen. Op zichzelf heus wel de moeite waard om er enige aandacht aan te schenken.

Als God een mens wederbaart, dan wordt de wortel van het geloof in zijn hart ingeplant. Te weten van het zaligmakende geloof. Het moge in het begin nog erg klein zijn en zwak en ongeïnteresseerd, zodat degene die het heeft, het er helemaal niet voor durft te houden. Maar het is er niettemin dan toch. Men gaat door het geloof, zoals dat in de Heid. Cat. staat, Zondag 7, „alles voor waarachtig houden, wat God in Zijn Woord geopenbaard heeft”. Let wel: Alles. Niet alleen wat tot voordeel strekt, maar ook wat veroordeelt. Niet alleen de zegen, maar ook de vloek. Niet alleen de beloften, maar ook de bedreigingen. Men gelooft niet alleen wat God van Zichzelf zegt, maar ook wat Hij van de mens zegt, als hij in z'n gevallen staat getekend wordt in de Bijbel. Dat brengt zulk een zondaar, die dit alles werkelijk gaat geloven, in de vernedering, in de verootmoediging voor God. Hij kan dan onder dat „alles” wat hij gelooft, niet rustig blijven. Hij gaat naar de Heere heen. En dat doet hij dan weer niet zonder hoop. O zeker, de hoop mag klein zijn, zij mag bestreden worden. Het kan aan de kant van de bidder, onder de bestrijdingen zelfs wel eens de wanhoop nabij zijn, maar heel diep in het hart, leeft dan toch de hoop, dat de Heere horen zal en dat Hij Zijn beloften, waarop men pleit, vervullen zal. Als jullie het nu goed zien, dan is de hoop van het geloof niet los te maken. Want waarom hoopt men, al is het dan nog zo weinig? Uiteindelijk, omdat men gelooft, al is

het geloof dan nog zo klein. En dit houdt ook weer verband met de liefde. Want die heeft de Heere ook bij de wedergeboorte in het hart uitgestort. En de liefde is de meeste, zegt Paulus in 1 Kor. 13. Zij denkt geen kwaad. Zeker van God niet. Door de liefde leert men goed van God te denken. Men gaat dan in zeker opzicht ook goed van de naaste denken. Want men oordeelt alle mensen beter te zijn dan men zelf is. De liefde valt God toe en het valt alles af, wat God vijandig is. Het behoeft daarom geen betoog, dat wanneer men de zonde haat en de Gode vijandige wereld haat, ja ook zijn eigen boze vlees gaat haten, dat dit een vrucht van de liefde is.

Het omgekeerde komt dan ook openbaar. Men haat niet alleen al wat God haat, maar men heeft ook lief al datgene wat God liefheeft. Dat wil zeggen: Men krijgt Gods geboden lief. Men krijgt Gods inzettingen lief. Men krijgt Gods volk lief. Men krijgt Gods dag lief. Men behoeft tot iemand die in de liefde leeft, echt niet te zeggen dat hij op zondag twee maal naar de kerk moet. Want dat doet hij dan vanzelf wel. Ja als het kon dan zou hij wel driemaal gaan. Want er wordt dan iets van gekend, wat er staat in Ps. 84:

Hoe branden mijn genegenheeden
Om 's Heeren voorhof in te treënen.

Ja, één dag in Gods voorhoven is dan beter dan duizend elders. Voor hem/haar die liefheeft, zijn Gods geboden niet zwaar. Zij onderschrijven wat Jezus zegt: Mijn juk is zacht en Mijn last is licht. Of, zoals Johannes het uitdrukt: Wie God liefheeft, bezwaart Zijn geboden; en Zijn geboden zijn niet zwaar.

Naast alle genoemde zaken, is het juist de liefde, die een zuiver kenmerk van het „nieuwe leven” is. Daarom vroeg de Heere Jezus ook aan Simon Petrus: „Simon, zoon van Jona, hebt gij Mij lief?”

En dat vraagt de Heere nu ook aan jullie, jongens en meisjes: Hebt gij Mij lief? Hij vraagt niet: Houd je nog een klein beetje van Me? zoals ik dat eens in een jeugdblaadje las. Foei!

De Heere doet het met een klein beetje”. Zo wil wel het vrome vlees het stellen. Een „klein beetje” van de Heere Jezus houden en een „groot beetje” van de wereld houden. Maar dan komt het er in de praktijk op neer, dat men alles aan de wereld geeft en dat er voor de Heere niets overschiet. Arme kinderen, die op deze wijze misleid worden. Neen, de Heere vraagt het volle pond. Hij vraagt alles. Hij zegt: Mijn zoon, mijn dochter, geef mij uw hart. Met minder doet de Heere het niet. Jongens en meisjes, de Heere vraagt jullie hart. Wil je het Hem geven? Dan heeft Hij alles.

Van nature toch geeft iemand zijn hart aan de Heere. Degenen die door de Geest Gods wederomgeboren zijn, komen daar wel achter. En juist zij gaan bidden, van harte:

Leer mij naar Uw wil te handelen;
Ik zal dan in Uw waarheid wandelen.

Ik zou zeggen, vraag dit maar veel. Je kunt er niets bij verliezen en je kunt er alles bij winnen. God is het zo waardig dat je Hem vreest.

Nu ligt er altijd nog de vraag, hoe het nu zit met die rechtvaardigmaking. Laten we hopen D.V. de volgende keer daar iets van te zeggen. Inmiddels verblijven we weer met hartelijke groeten.

Jullie aller vriend

Ds. H. C. v. d. Ent.

DENK OM UW GEWICHT!

Een teveel aan gewicht kan alleen maar nadelige gevolgen hebben!
Onze gegarandeerd veilige en doeltreffende

VERMAGERINGSKRUIDEN

hebben reeds velen geholpen dit probleem op te lossen. Kuur voor een maand f 6,75 (BTW en verz. kosten zijn bij de prijs inbegrepen!).

DROGISTERIJ SIKKING

BARREVOETESTR. 5 - HAARLEM
Telef. 023-312882 - Giro 190609